

Από την Ελλάδα μέχρι την Τουρκία, αγώνες γυναικών για την ελευθερία

Η γεωγραφία μας και η έμφυλη βία

Η βία απέναντι στις γυναίκες είναι εμφανής και βίαιη. Τα έθιμα και οι παραδόσεις προωθούν και δικαιολογούν την έμφυλη βία. Μαρτυρούνται ακόμα και περιστατικά δολοφονιών γυναικών ως απότοκα των πατριαρχικών παραδόσεων. Πιο συγκεκριμένα, μια γυναίκα μπορεί να δολοφονηθεί στην περίπτωση που αρνείται τον άντρα με τον οποίο η οικογένεια της σχεδιάζει να την παντρεύει, στην περίπτωση που έχει συνάψει σχέση εκτός γάμου ή ακόμη και μετά τον βιασμό της.

Οι περιπτώσεις της G. Toren και της O. Aslan συμπληρώνουν την τραγική αυτή πραγματικότητα. Η Gulduya Toren (Γκουλντουιά Τορέν) βιάστηκε από συγγενικό μέλος και έμεινε έγκυος. Όταν η ίδια αρνήθηκε να ζήσει με τον βιαστή - συγγενή της και έφυγε από το σπίτι της, για να ζήσει μακριά από τον συγγενικό της κύκλο βρήκε τραγικό θάνατο. Η φοιτήτρια Ozgecan Aslan (Οζγκετζάν Ασλάν), επέστρεψε στο σπίτι της με το λεωφορείο. Ο οδηγός του λεωφορείου αποπειράθηκε να τη βιάσει, εκείνη αντιστάθηκε και τότε αυτός την δολοφόνησε και έκαψε το σώμα της.

Ο εξαναγκασμός των παιδιών σε γάμο είναι συνήθης πρακτική. Τα κορίτσια υποχρεώνονται να παντρευτούν συγγενείς, ώστε να μη μοιραστεί αλλού η κληρονομιά της οικογένειας. Παράλληλα, οι απαγωγές, οι βιασμοί και οι δολοφονίες παιδιών αυξάνονται διαρκώς. Ενώ, οι μετανάστριες έρχονται συχνά αντιμέτωπες τόσο με την οικονομική όσο και με την σεξουαλική βία.

Συντηρητισμός και εντεινόμενη καταπίεση και βία

Η κατάσταση που επικρατεί στα ειδικά ιδρύματα ανηλίκων είναι επίσης τραγική. Είναι αρκετές οι μαρτυρίες για σωματική και σεξουαλική κακοποίηση παιδιών που μεγαλώνουν σε ιδρύματα που διαχειρίζονται το κράτος ή άλλοι αρμόδιοι θεσμικοί φορείς.

Συνολικά, οι πολιτικές στρατηγικές των τελευταίων ετών δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της έμφυλης βίας. Η εντεινόμενη συντηρητικοποίηση προωθεί στην κοινωνία ολοένα και περισσότερα στοιχεία φανατισμού. Το κράτος επιχειρεί να διαμορφώσει τις γυναίκες με σκοπό την διαμόρφωση της ίδιας της κοινωνίας, όπως συνέβαινε σε κάθε εποχή. Οι κρατικές μεταρρυθμίσεις υποβαθμίζουν και περιορίζουν την θέση της γυναίκας και μέσα σε αυτή την συνθήκη, συμπεριφορές λεκτικής και σωματικής βίας κατά των γυναικών λόγω της «απρεπούς» εμφάνισής τους παγιώνονται στην κυρίαρχη κοινωνική νοοτροπία που επιβάλλεται από το κράτος.

Καθεστώς έκτακτης ανάγκης και εντεινόμενη βία

Μέσα στο διάστημα του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, εκτός των άλλων, έχουν υπογραφεί πολλά «εκτελεστικά διατάγματα» που αναιρούν γυναικεία δικαιώματα και σχεδιάζονται αρκετά παρόμοια. Για παράδειγμα, παιδιά εξαναγκάζονται σε γάμο με τον βιαστή τους, καθώς ο νόμος

προβλέπει ελαφρυντικά για τον βιαστή αν παντρευτεί το κορίτσι που βίασε. Ακόμη στη δημόσια συζήτηση προτείνεται ως τιμωρία και απειλή το μέτρο του ευνουχισμού στα άτομα που διαπράττουν μοιχεία.

Η ισχύουσα νομοθεσία προβλέπει αρκετά ελαφρυντικά για τους βιαστές ακόμη και αν δολοφονήσουν τα θύματα τους, όπως η μείωση των ποινών λόγω καλής διαγωγής του θύτη ή στην περίπτωση που κριθεί ότι οι βιασμοί «προκλήθηκαν» από τα ίδια τα θύματα.

Αξίζει επίσης να σημειώσουμε την άμεση βία του κράτους. Στις επιθέσεις στο Κουρδιστάν, η κρατική βία έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Γυναίκες βιάζονται, άνθρωποι βασανίζονται και δολοφονούνται. Χαρακτηριστικά, σε ορισμένες περιπτώσεις δεν επιτρεπόταν ούτε η ταφή των νεκρών, με αποτέλεσμα οι σωροί τους να κείτονται στους δρόμους ή άλλες φορές έφταναν στο χυδαίο σημείο να γδύνουν τα άψυχα σώματα και να τα σέρνουν γυμνά στο δρόμο. Ενώ, οι ειδικές δυνάμεις του στρατού άφηναν το μήνυμά τους γραμμένο στους τοίχους των πόλεων, μηνύματα του τύπου «πού είστε, κορίτσια;». Γίνεται, συνεπώς, αντιληπτό πως όλα αυτά υπερέβησαν κάθε όριο βίας.

Οικονομική καταπίεση

Οι γυναίκες υφίστανται οικονομική καταπίεση. Οι περισσότερες εξαρτώνται οικονομικά από τον πατέρα ή τον σύζυγό τους και η θέση και ο ρόλος τους περιορίζεται στο σπίτι και στην αναπαραγωγή. Αυτό έρχεται ως αποτέλεσμα όχι μόνο των πατριαρχικών παραδόσεων αλλά και της κρατικής νομοθεσίας που καθιστά δύσκολη την εργασία για τις γυναίκες. Οι νομοθετικές ρυθμίσεις, οι οποίες υποτίθεται ότι είναι προς όφελος των εργαζόμενων μητέρων, τελικά λειτουργούν αντίστροφα, αφού οι εργοδότες επιλέγουν να μην προσλάβουν γυναίκες - επειδή κοστίζουν περισσότερο και δουλεύουν λιγότερο (εξαιτίας της ασφάλισής τους, των αδειών μητρότητας κλπ.).

Δύση - Ανατολή

Η έμφυλη καταπίεση στην Ανατολή είναι εμφανής σε πολλούς τομείς και σίγουρα διαφέρει από αυτήν της Δύσης.

Γιατί αγωνίζονται οι γυναίκες;

Καταρχήν, η πατριαρχία αποτελεί μία από τις παλαιότερες μορφές εξουσίας. Ως γυναίκες πάντα αντιμετωπίζουμε αδιαφορία, περιφρόνηση και ταπεινώσεις στην καθημερινή μας ζωή. Δεν αγωνιζόμαστε για ζητήματα ταυτότητας, αλλά για την ίδια την ύπαρξή μας. Είμαστε κομμάτι του αγώνα των καταπιεσμένων. Η αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων είναι ζωτική. Ο γυναικείος αγώνας είναι αποτελεσματικό εργαλείο για την οργάνωση μιας αναρχικής κοινωνίας. Η οικοδόμηση σχέσεων αλληλεγγύης μεταξύ των γυναικών, η κολεκτιβοποίηση της καθημερινής ζωής, η συλλογική εκπλήρωση των καθημερινών αναγκών λειτουργούν εμφανώς απελευθερωτικά για τις γυναίκες, όχι μόνο όσον αφορά την αντίσταση στην καταπίεση, αλλά

και τη δημιουργία αναρχικών σχέσεων. Για μια επανάσταση που θα ξεκινά στο σήμερα, είναι απαραίτητο να αλλάξουμε τον καθημερινό τρόπο ζωής μας προς μια αναρχική κατεύθυνση.

Γιατί δεν είμαστε φεμινίστριες;

Υπάρχουν διάφορα είδη φεμινισμού και ορισμένα ίσως μοιάζουν πολύ κοντινά στον αναρχισμό. Ωστόσο, η δική μας οπτική είναι ο αγώνας για τον συνολικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, συμπεριλαμβάνοντας αγώνες σε διαφορετικά πεδία και μέτωπα, τα οποία δεν σχετίζονται άμεσα με την γυναικεία χειραφέτηση αλλά τη διαπερνούν. Κάποια από αυτά είναι οι οικολογικοί αγώνες και ο αγώνας των αρνητών στράτευσης. Δεν αγωνιζόμαστε για ισότητα αλλά για δικαιοσύνη. Ο αγώνας μας δεν είναι αγώνας για δικαιώματα αλλά συνολικός αγώνας για την ελευθερία.

Τι κάνουμε;

Προσπαθούμε να εντοπίσουμε τις ρωγμές στο σύστημα, και καθεμιά από αυτές τις ρωγμές να γίνει για μας ένα έδαφος όπου θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε τον καινούργιο κόσμο, τον κόσμο που ήδη μεγαλώνει στις καρδιές μας.

Αντικαπιταλιστικός αγώνας

Στεκόμαστε αλληλέγγυες σε εργαζόμενες γυναίκες, όπως στην περίπτωση της Ismaco και της Ontex¹. Συμμετέχουμε σε κινήσεις διαμαρτυρίας απέναντι σε εταιρείες που έγιναν γνωστές για περιστατικά μισογυνισμού, όπως ήταν η περίπτωση της Watson. Τέλος, είμαστε αλληλέγγυες με μια ομάδα μεταναστριών που έχει στησει τη δική της κουζίνα αλληλεγγύης.

Αντιρρησίες συνείδησης

¹ ΣτΜ: Η Ismaco είναι βιομηχανία ρούχων, της μάρκας Ερμερέγκιλντο Ζένγκα. Τα ρούχα αυτά θεωρούνται πολυτελή, τα φορούν από διεθνείς αθλητές ως Τούρκοι αξιωματούχοι. *Μια μπλούζα αυτής της μάρκας κοστίζει χίλιες τουρκικές λίρες, περίπου 200 ευρώ, όσο δηλαδή είναι και ο μηνιαίος μισθός μιας εργάτριας που δουλεύει καθημερινά φτιάχνοντας εκατοντάδες τέτοιες μπλούζες. Ορισμένες γυναίκες οργανώθηκαν συνδικαλιστικά και ζήτησαν καλύτερες αμοιβές. Η εταιρεία τις απέλυσε. Ξεκίνησε ένας αγώνας, με τις εργάτριες να στήνουν αντίσκηνο διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία της εταιρείας για 50 ημέρες. Οι Anarsist Kadınlar διοργάνωσαν συγκεντρώσεις και πορείες αλληλεγγύης. Ο αγώνας τελικά νίκησε και οι εργάτριες επαναπροσλήφθηκαν. Η Οντεξ είναι εταιρεία που παράγει σερβιέτες και βρεφικές πάνες. Απέλυσε πολλές εργάτριες επειδή διεκδίκησαν μεγαλύτερο μισθό και το δικαίωμα να συνδικαλιζονται. Οι Anarsist Kadınlar ξεκίνησαν μια καμπάνια αλληλεγγύης και μοϊκοτάζ της εταιρείας. Έφτιαξαν αυτοκόλλητα που τα κολλούσαν πάνω σε προϊόντα της εταιρείας, ακριβώς πάνω στο barcode, σε εκατοντάδες μαγαζιά της Κωνσταντινούπολης, με αποτέλεσμα τα προϊόντα να επιστρέφονται πίσω στο εργοστάσιο. Μετά από 100 μέρες αγώνα, κι ενώ διοργανώθηκαν επίσης διαδηλώσεις μπροστά σε εργοστάσια και γραφεία της εταιρείας, ο αγώνας κέρδισε.

Ο μιλιταρισμός είναι εξαιρετικά ισχυρός στην περιοχή μας. Μπορεί να μην επιβάλλεται υποχρεωτική στράτευση για τις γυναίκες αλλά γνωρίζουμε καλά τον μιλιταρισμό, τον έχουμε βιώσει και «μάθει» μέσα από το εκπαιδευτικό σύστημα.

Η μιλιταριστική κουλτούρα θεοποιεί το να είναι κάποιος μάρτυρας - το μαρτυρικό φρόνημα. Οι γυναίκες προορίζονται να γεννήσουν παιδιά και να θυσιαστούν για τη γη τους. Για τον μιλιταρισμό, η γυναίκα συμβολίζεται ως έδαφος - υποκείμενο προς υπεράσπιση, ως «πατρίδα», αλλά ταυτόχρονα δέχεται κατά μέτωπο επίθεση.

Οι γυναίκες αντιρρησίες συνείδησης αγωνίζονται ενάντια στη στρατιωτικοποίηση των ζωών μας και ενάντια στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Για να αγωνιστούμε απέναντι στον μιλιταρισμό, κάνουμε δηλώσεις ως αντιρρησίες συνείδησης / αρνητές στράτευσης.

Επίσης, στεκόμαστε αλληλέγγυες με της μητέρες της Κυριακής - όπως είναι οι «μητέρες της πλατείας του Μάη» (στην Αργεντινή), που οι κόρες και οι γιοί τους είναι εξαφανισμένοι από το κράτος. Ήμασταν και είμαστε πάντα αλληλέγγυες με τις Κούρδισσες αγωνιζόμενες γυναίκες στο Κομπάνι.

Οι γυναίκες είναι ενεργές επίσης σε οικολογικούς αγώνες, όπως στο βορρά, στην περιοχή της Μαύρης Θάλασσας, όπου υπάρχει αντίσταση στα υδροηλεκτρικά εργοστάσια. Βρεθήκαμε μαζί με τους ντόπιους στον αγώνα ενάντια σε αυτά τα έργα στις βόρειες περιοχές της χώρας.

Αγώνας για τη συνολική επανάσταση

Απέναντι στη συνολική επίθεση του κράτους και του καπιταλισμού, παλεύουμε για τη συνολική επανάσταση. Η καθημερινή ζωή είναι πολιτική. Πράττουμε και δημιουργούμε την αναρχία στην καθημερινή μας ζωή μέσα από κομμούνες και κολεκτίβες, με σκοπό τη δημιουργία αναρχικών σχέσεων για μια αναρχική κοινωνία. Είμαστε γυναίκες, όμως δεν αγωνιζόμαστε στενά για τις γυναίκες ή μόνο για γυναικεία θέματα. Εχθρός μας δεν είναι μόνο η πατριαρχία.